

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad Perfectionem per Exercitia Spiritualia

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

XIII. Annotatio. Quid potissimùm in Christi vita discendum, imitandúmque sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

XIII. A N N O T A T I O.

Quid potissimum in Christi vita discendum, imitandumque sit?

Pro quarta die : post primam meditationem.

Quemadmodum æquum omnino est, ut desiderium habeamus flagrantissimum, discenda, quæ Servator noster docere nos non designatur. Ita idem Divinus Magister optat, ut, cum incapaces planè simus, totam, quam tradidit, doctrinam hauriendi; illis saltem imbueamus animum, quæ plus habent ad salutem nostram ponderis. Divinus enim, ut dixi, Magister est, neq; alio fine toti orbi patere vult, quam aperire, scholam suam, nisi ut omnes ad instructionem confluant; sed veluti in omni virtutum disciplina sublimis est, ita de singulis altissimas portus, & Divinas doctrinas tradidit.

Atque hæc de omni virtutum genere, deque tota perfectionis, quæ patet, latitudine doctrinam amplissima sit, & infinitæ, utpote quæ à tanto Doctore proficiscitur, sublimitatis; inde sit, ut debile & angustum, quale nostrum est, ingenium, integram planè capere nullo modo valeat, & necesse proinde sit, illam nobis partem ex toto illo cœlestis Magisterij pelago secernere, quæ plus ad profectum nostrum momenti adferret.

U u ; Duo

Duo igitur sunt, quæ in hac Electione p-
denter atque fructuosè faciendâ usui esse p-
sunt. Primum est, ut ipsas virtutum indoles
tentè inspiciamus. Ubi cum deprehendimus
quasdam moderandis vehementibus, & cum
majore salutis periculo furentibus natura
deris idoneas esse, alias temperandis man-
rioribus ejusdem motibus aptiores, recte
tuemus, primas utique curas impetuosis illis
petitibus deberi, unde frequentior aut lapsus
aut saltem vacillatio. Neq; enim tolerabilis
set imprudentia, leviores defectus ita sedulo
vere, ut in graviora libero & effreni quod
impetu præceptis proruas: præsertim cum
sit, illa edomare, quæ minus ad lapsum
illicij, postquam eas animi propensiones
temperaveris, quæ in momenta ferè singula
trices voluntatem sibi quodammodo man-
patam tenent.

Alterum est, ut in cœlestis Magistri
doctrina sedulo consideremus, quæ nam
potissimum virtutes sint, quas & frequentius
prodigiosius exercuit. Cum enim sapien-
tius infinita sit, & amor erga nos perque
comprehensus, facilè nobis persuadebimus
quentiorem fuisse & efficaciorẽ de illis
tibus doctrinam, quæ utiliores nobis intel-

ideo tenerius à nobis diligi, & studio impensiore comparari voluit.

Jam ergo ut de potissimis, quibus in malum quodammodo rapimur, inclinationibus loquamur, ternæ illæ sunt, fortissimæ omnis perfectionis remoræ; amor scilicet voluptatis, amor honorum, & amor denique propriæ nostræ voluntatis, qui mentis importuni motus, cum contra rationis leges se se erigant, triplici item virtutis operâ coercentur; paupertatis nempe, humilitatis & obedientiæ. Obedientia enim ita voluntatis nostræ motus temperat, ut Divinis illam & legibus & nutibus subjectam teneat. Humilitas ita honoris appetitum corrigit, ut neque desideremus, neque toleremus etiam aliis in veneratione esse, nisi DEI id præceptum à nobis exigat. Paupertas ita deliciarum amori adversatur, ut omni nos opum possessione exuat, tanquam unico scilicet, ad delicias vitæ hujus comparandas, instrumento; & hac demum ratione promptos, ad toleranda quævis incommoda, quæ paupertatem ferè semper comitari solent, efficit. Tametsi enim paupertas grande ad humilitatem obtinendam compendium habeat, ut in meditatione de duobus Vexillis manifestum erit; quia tamen non adeò necessario humiliationem post se, & quasi in comitatu trahit,

hit, sicut assiduam incommodorum toleran-
 tiam; cum pauper esse quis possit, & honorari
 tamen, non autem pauper quispiam futurus
 ut non idem commodis illis, quae opibus
 juncta sunt, carere debeat: ideo malui pauper-
 tatem amori deliciarum, quam honoris appetitum
 tui opponere. Et hoc in sensu paupertatem
 lo intelligi, de qua in meditationibus de
 & Passione Christi termo erit. Hoc item
 sensu eam sumens jam nunc concludo, &
 ro, trium harum caelestium virtutum, obedientiae
 entiae scilicet, humilitatis & paupertatis
 dio in omni perfectionis disciplina tantum
 profecturos, quantum pro Divinae gratiae
 ta mensura licebit progredi. Cum nihil ut
 quin DEO fiamus proximi, impedimento
 turum nobis sit, si neque deliciis hujus vitae,
 que honoribus, neque nostrae demum voluntate
 us arbitrio affixi haereamus.

Et haec eadem virtutum trias est, quam
 frequentius, & modo excellentissimo Redemptor
 ptor noster exercere voluit, ut Evangelica
 dem gesta testantur. Nobis utique documen-
 to ut esset, quanti facere nos oporteat virtutum
 illarum studium, quas per omnes sanctissimae
 vitae suae actiones Divino quodam modo
 stantissime exercuit,

Sanè, ut ab obedientia ordiamur, tanquam
illa, quæ principatum in hoc virtutum cho-
obinet, ita eam Servator noster nunquam
non coluit, ut de se ipso asseveranter fassus sit,
nisi se, ut voluntatem Patris sui faceret. Sed
neque facere quidquam voluit, nisi quod fieri
eterno Patri placuisset, quamvis res operari
posset, longè iis, quas egit, excellentiores.

Non minùs in eo assiduom fuit humilitatis
exercitium: quamdiu inter nos conversatus est,
omni illo gloriæ, qua semper fruebatur, splen-
dore privatus esse voluit, quamvis à primo Con-
ceptionis suæ instanti eo donari jure debuisset
serenissimo. Præterea in nulla unquã re, quoad
sua, singularis apparere sustinuit, injurias &
contemptus tum prædicationis, tum passionis
tempore passus est innumerabiles, opificium ex-
ercere voluit carpentarij, & vitæ denique ra-
tionem tenuit obscurissimam, quando in Re-
gæ Majestatis nitore, toti mundo poterat esse
spectabilis.

Idem denique & paupertatis fuit in illo stu-
dium: ita se passim gessit, quasi nihil in rem ul-
tam haberet dominij, totum id vel aliis relin-
quendo, vel nullum saltem usum sibi permic-
tendo; cum tamen post DEUM rerum omni-
um supremum habuerit dominium. In magna
U u s rerum

rerum egestate vivens diurnum sibi victum proprio sudore comparavit. Hæc Regia virtus nascentem excepit, viventem non comitata est, adsticit in Cruce morientem ipsum usque sepulchrum secuta est; eum resurgente revixit; neque unquam destituit, quamdiu cum hominibus convivens dignatus est.

Alias equidem ad virtutes quod attingit, singulas idoneo tempore exercuit; sed tantam manifestam quodammodo profectum edidit, uti trium illarum, quas recensio quod nolim tamen de Charitate à quo intelligi. Scio, hanc principem, & commensuram omnium, quæ egit, quæque passus est, normam. Sed Divina hæc Virtus facilis scitur, S. Spiritus Magisterio animum spositum inflammante, quàm eorum, vator dedit externorum virtutis hujus mentorum contemplatione. Præterquam ad unitivam viam, atque adeò ad hebdomadem spectet, à qua longè adhuc mus.

Concludo igitur, & affirmo, in quod cura nostra in secundæ & tertie hebdomade Exercitiis intendi debet, id esse, ut à gloriavatore nostro Obedientiam, Humilitatem

superbiam ejus incomparabilem discamus, & aptè
indolem profundè penetremus, & aptè
omnem, quam super hac beata
nobis tradere dignatus est, doctrinam,

XIV. ANNOTATIO.

De Mysteriis Vitæ Christi & modo il-
lam meditandi.

Pro quarta die: post primam Meditationem.

Concepto jam proposito, vitam nostram Re-
ceptoris nostri vitæ, tanquam nobili virtu-
um idea conformandi, ad ejusdem singilla-
& partes, & actiones considerandas progre-
sumur, ut nostras aptè, quoad licebit, ei assimi-
emus. Sed quoniam omnes enumerare nō va-
potiores duntaxat seligimus, & quæ virtu-
um exempla nobis Christus ostendit, confi-
derabimus, ut affectus nostros quoad honorem,
deliciarum ac propriæ voluntatis amorem, ad
vitæ rationis normam in officio cohibere di-
scamus. Quapropter studiosè discutiemus,
quales in Christo hæ tres animi fuerint propen-
siones, & quæ peritè illas amoris sanctissimi ma-
gis DEI gloriæ nunquam non subjectissimas
habuerit. Exordiemur autem ab Incarnatione,
in qua, ut & in aliis vitæ ejus mysteriis, confi-
derabimus, illum, tanquam æternam Patris Sa-
pientiam